

De heilige Wendy

Toen het moment van de jaarlijkse heiligverklaringen naderde, ging de commissie Relikwie-acquisitie op pad. In de voormalige woning van de heilige Wendy troffen ze haar dochter aan. Na de koffie en koek vroegen ze beleefd naar het archief, de overblijfselen, de sporen, de tastbare herinneringen, de gekoesterde voorwerpen. De dochter mompelde iets over een doos op zolder.

De commissie drong aan. De dochter zweeg. Ze zaten 6 uur bijeen om de keukentafel, zwijgend. Bankbiljetten verschenen op de tafel. De dochter zuchtte en trok een vouwtrap naar beneden.

Met plastic handschoenen aan bogen ze de kartonnen flappen open. Ze tilden ten eerste een keukenspons op. Deze verkruimelde meteen. Toen hieven ze een plastic ketting de lucht in. Het snoer brak, en de kralen rolden over de grond. Ze openden een generiek koekblik en vonden wat krantenknipsels. Weerberichten. Deze vervlogen op het moment dat ze ze wilden meenemen.

Haar dochter zelf wilde niet meegenomen worden. Al droeg ze haar moeders dna bij zich. Ze rolde haar mouwen op en liet de commissie glanzende brandwonden zien die ze aan het heilige vuur had opgelopen. Op de akker wees ze de plek aan waar ze het stoffelijk overschot hadden begraven.

's Nachts kwam de commissie terug met scheppen. Ze vonden een dijbeenbot. Dat was voldoende. De dochter liet ze begaan.

Haar moeder ving mensen op in haar grote schort. Ze genoot ervan al die monden te voeden. Ze had altijd een groot gezin gewild. Ze liet de schuur verbouwen zodat ze er mensen te rijpen kon leggen, 8 tegelijk. Soms was de schuur vol. Dan sliep er eentje bij haar in bed. Zo ook de veteraan.

De veteraan was een lieve, rustige man. Op een dag cirkelde er een helikopter over. Hij dacht dat ze onder vuur lagen, en was vergeten dat hij allang ontslagen was bij zijn oorlog. Toen hij de keuken in stormde en met het mes zwaaide, sprong moeder op en omhelsde hem. Ze drukte hem tegen haar boezem en liep 21 steekwonden op. Het gaf de anderen de kans om te vluchten.

Een van de gasten had de politie gebeld. Nadat de veteraan beschoten en gearresteerd was, kwam de pers. Een jongeman met kuiltjes in zijn wangen voerde het woord. Hij had alles gezien. Telkens gaf hij die bescheiden en dankbare glimlach. Toen de dochter die middag uit school kwam zag ze hem een interview geven op het erf. Ook stond er een bus met een grote antenne. En twee politieauto's. Ze waren haar vergeten. Binnen stonden twee gasten over de grote slaapkamer te bekvechten. De ene voerde zijn rugproblemen op, de andere zijn leeftijd en scherpe gehoor. De keuken mocht ze niet in. Ze moest een verklaring afleggen. 'Mijn moeder was te aardig,' zei ze maar.

Nu heeft ze haar moeder ingehaald. Ze gaat op bezoek bij het gebedshuis. Er is een tentoonstelling. Het bot ligt onder een stolp. Ze gaat op een bank zitten en kijkt het bot aan. Het bot gloeit gelig in de schemerige ruimte. Haar littekens beginnen te jeuken van herkenning. Het is een wonder zonder getuigen.